

Ο Λόγος σαρξ εγένετο

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Για να προσεγγίσουμε την σάρκωση του Λόγου και την απόρρητη γέννησή του από την αιπάρθενο Μαρία και να κατανοήσουμε καλά το μυστήριο της οικονομίας για την σωτηρία του γένους μας το κρυμμένο προ των αιώνων (Εφ. 3:9), θα μας βοηθήσει η εξής γνωστή εικόνα:

Κατά την δημιουργία της προμήτορος Εύας ο Θεός πήρε την έμψυχη πλευρά του Αδάμ και την ολοκλήρωσε σε γυναίκα, γι' αυτό δεν εμφύσησε σ' αυτήν πνοή ζωής καθώς και στον Αδάμ, αλλά το μέρος που έλαβε από την σάρκα του το τελειοποίησε σε ολόκληρο σώμα γυναικός, την δε απαρχή του πνεύματος που έλαβε μαζί με την έμψυχη σάρκα την τελειοποίησε σε ψυχή ζωντανή δημιουργώντας με τα δυο μαζί έναν άλλον άνθρωπο.

Πηγή: commons.wikimedia.org

Κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο ο πλαστουργός και κτίστης Θεός πήρε από την Αγία Μαρία έμψυχη σάρκα σαν ζύμη και μικρή απαρχή από το φύραμα της φύσεώς μας -

δηλαδή από την ψυχή και το σώμα μαζί - και την ένωσε με την δική του ακατάληπτη και απρόσιτη Θεότητα. Ή μάλλον ένωσε πραγματικά όλη την υπόσταση της Θεότητός του με την δική μας φύση, την έσμιξε άμικτα μ' αυτή και την έκανε άγιο ναό του. Έτσι ο ποιητής του Αδάμ έγινε ατρέπτως και αναλλοιώτως τέλειος άνθρωπος.

Όπως ακριβώς λοιπόν από την πλευρά του Αδάμ έπλασε την γυναίκα, έτσι, αφού δανείστηκε την σάρκα από την θυγατέρα του Αδάμ την αειπάρθενο και Θεοτόκο Μαρία και την έλαβε χωρίς σπορά, γεννήθηκε κατά τον ίδιο τρόπο με τον πρωτόπλαστο. Όστε όπως ακριβώς ο Αδάμ με την παράβαση έγινε η αρχή της γεννήσεως μας στην φθορά και στον θάνατο, έτσι και ο Χριστός και Θεός μας με την εκπλήρωση κάθε δικαιοσύνης έγινε η απαρχή της αναγεννήσεώς μας στην αφθαρσία και την αθανασία.

Αυτό εννοεί ο θείος Παύλος όταν λέει: «Ο πρώτος άνθρωπος πλάστηκε από τη γη χοϊκός. Ο δεύτερος άνθρωπος, δηλαδή ο Κύριος, είναι επουράνιος. Ό,τι λογής ήταν ο χοϊκός τέτοιοι είναι και όλοι οι χοϊκοί και ό,τι λογής είναι ο επουράνιος τέτοιοι είναι και όλοι όσοι γίνονται επουράνιοι δι' αυτού.» (Α' Κορ. 15:47-48). Και πάλι: «Η απαρχή είναι ο Χριστός, έπειτα όσοι είναι του Χριστού.» (Α' Κορ. 15:23).

Επειδή λοιπόν ο Χριστός έγινε τέλειος άνθρωπος κατά την ψυχή και το σώμα, όμοιος με μας σε όλα εκτός από την αμαρτία, μας μεταδίδει την Θεότητά του λόγω της πίστης μας σ' αυτόν και μας καθιστά συγγενείς του κατά την φύση και την ουσία της Θεότητάς του. Πρόσεξε το νέο και παράδοξο μυστήριο: Ο Θεός Λόγος έλαβε από μας σάρκα, που δεν είχε εκ φύσεως και έγινε άνθρωπος, που δεν ήταν. Από τότε μεταδίδει στους πιστούς την Θεότητά του - την οποία κανείς από τους αγγέλους ή τους ανθρώπους δεν είχε αποκτήσει - και μ' αυτόν τον τρόπο γίνονται θεοί κατά χάρη και θέση, που δεν ήταν. Έτσι χαρίζει σ' αυτούς την εξουσία να γίνονται τέκνα Θεού (Ιω. 1:12) γι' αυτό και έγιναν και πάντοτε θα γίνονται και ποτέ δεν θα πάψουν να γίνονται. Άκουσε και τον θείο Παύλο που παρακινεί σ' αυτό: «Όπως φορέσαμε την εικόνα του γήινου, ας φορέσουμε και την εικόνα του επουράνιου.» (Α' Κορ. 15:49).

Ο Θεός λοιπόν του παντός με τη σωματική του παρουσία στη γη ήλθε για να αναπλάσει και να ανακαινίσει τον άνθρωπο και να ευλογήσει όλη την κτίση που επέσυρε επάνω της την κατάρα εξαιτίας του ανθρώπου. Και πρώτα ζωοποίησε τη ψυχή που έλαβε και αφθαρτώντας την τήν θέωσε, ενώ το άχραντο σώμα του, αν και το θέωσε, όμως το κρατούσε ακόμη φθαρτό και υλικό. Γιατί το σώμα που τρώει και πίνει, κοπιάζει και ιδρώνει, δένεται και σέρνεται, υψώνεται στον σταυρό και καρφώνεται, είναι βέβαια φθαρτό και υλικό, αφού μάλιστα πέθανε και τοποθετήθηκε νεκρό στο μνημείο. Μετά δε την ανάστασή του συνανέστησε και το

σώμα του άφθαρτο, πνευματικό, όλο θείο και άυλο, γι' αυτό και δεν συνέτριψε τις σφραγίδες του μνήματος, εισερχόταν δε και εξερχόταν ελεύθερα μέσα από τις κλειστές πόρτες.

Αλλά γιατί μαζί με τη ψυχή δεν έκανε αμέσως και το σώμα πνευματικό και άφθαρτο; επειδή και ο Αδάμ τρώγοντας τον απαγορευμένο καρπό ευθύς μεν με την παράβαση πέθανε κατά τη ψυχή, ενώ κατά το σώμα ύστερα από πολλά χρόνια. Γι' αυτό και ο Χριστός πρώτα ανέστησε και ζωοποίησε τη ψυχή που τιμωρήθηκε με το επιτίμιο του θανάτου, έπειτα δε οικονόμησε να απολαύσει και το σώμα την αφθαρσία δια της αναστάσεως, αυτό που δια του θανάτου επέστρεφε στη γη κατά την αρχαία απόφαση. Κι όχι μόνον αυτό, αλλά κατέβηκε στον άδη ελευθερώνοντας από τα δεσμά τις ψυχές των εκεί φυλακισμένων αγίων και τις κατέταξε σε τόπο αναπαύσεως και ανέσπερου φωτός. Τα σώματά τους όμως δεν τα ανέστησε, αλλά τα άφησε στους τάφους μέχρι την κοινή ανάσταση.

Το μυστήριο λοιπόν αυτό που συντελέστηκε για όλο τον κόσμο με την ένσαρκη οικονομία του Χριστού, τούτο το ίδιο γινόταν και σε κάθε άγιο και γίνεται αδιαλείπτως μέχρι σήμερα σε κάθε πιστό. Γιατί λαμβάνοντας το πνεύμα του Δεσπότη και Θεού μας συμμετέχουμε στην θεότητά του, τρώγοντας δε την πανάμωμο σάρκα του γινόμαστε αληθινά και εξ ολοκλήρου σύσσωμοι του Χριστού και συγγενείς του, καθώς και αυτός ο θείος Πάυλος βεβαιώνει: «Είμαστε οστά από τα οστά του και σάρκα από την σάρκα του» (Εφ.5:30) και αλλού: «από τον πλούτο της θεότητός του όλοι εμείς λάβαμε αλληπάλληλες δωρεές» (Ιω. 1:16 και Κολ. 2:9). Έτσι γινόμαστε κατά χάριν όμοιοι με τον φιλόανθρωπο Θεό και Δεσπότη μας ανακαινισμένοι στη ψυχή, άφθαρτοι και αναστημένοι από νεκροί που ήμαστε. Τότε βλέπουμε αυτόν που καταδέχτηκε να γίνει όμοιός μας και βλεπόμαστε απ' αυτόν, που μας αξίωσε να γίνουμε όμοιοί του, όπως κάποιος βλέπει από μακριά το πρόσωπο του φίλου του και διαλέγεται μ' αυτόν και συνομιλεί και ακούει τη φωνή του.

Κατά τον ίδιο τρόπο και οι απ' αιώνος άγιοι και οι παλαιοί και οι τωρινοί πνευματικά βλέποντες δεν βλέπουν σχήμα ή είδος ή ομοίωμα, αλλά φως ασχημάτιστο, επειδή και αυτοί είναι φως εκ του φωτός, δηλαδή του Αγίου Πνεύματος. Όμως αν και φτάνουν σ' αυτή την κατάσταση, τα σώματά τους δεν γίνονται αμέσως άφθαρτα και πνευματικά, αλλά όπως ακριβώς το σίδηρο που πυρακτώνεται στη φωτιά παίρνει τη λαμπρότητά της, όταν όμως απομακρυνθεί απ' αυτήν γίνεται πάλι ψυχρό και μαύρο, έτσι ακριβώς και τα σώματα των αγίων: Μετέχοντας και αυτά στο θείο πυρ, δηλαδή στη χάρη του Θεού, αγιάζονται, φλεγόμενα καθαρίζονται, γίνονται διαυγή και πολυτιμότερα από τα άλλα σώματα.

Αλλά όταν η ψυχή βγει από το σώμα, αμέσως και αυτά παραδίδονται στη φθορά

και διαλύονται σιγά-σιγά. Άλλα όμως διατηρούνται για πολλά χρόνια χωρίς να είναι ούτε εντελώς άφθαρτα ούτε πάλι τελείως φθαρτά, αλλά διασώζουν μέσα τους τα γνωρίσματα και της αφθαρσίας και της φθοράς, ώσπου να φτάσουν στην τέλεια αφθαρσία και να ανακαινιστούν την τελευταία και κοινή ανάσταση των νεκρών.

[Συνεχίζεται]